

Буковині

Міхай Емінеску

Михаїл Емінеску
Буковині

Перекладач: В.Коломієць

Джерело: 3 книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Не забудь довіку, мила Буковино,
Горду твою вроду, гори та долини,
Квіти з полонин...
Ще й потоків чистих шум дзвінкий у скелях,
Ще й річок перлистих на полях веселих
Світанковий плин!

Плач моєї долі, сміх моєї долі —
Ув одежі співу мрії молодії...
Дивна таїна!
Все ество проймає, спонука до дії
І солодким словом щастя та надії
Серце розтина!

Земле, горем бита, тут, під чистим небом,
Сенс життя пізнав я і себе — крізь тебе.
Ще й признаюсь я:
Волею твоєю став співцем у світі,
Долю-наречену взяв, що вічно світить, —
То зоря твоя.

Як у піднебессі тремко місяць ходить
І хмарки сплелися в ніжні хороводи —
Присинають день.
Слухаю я легіт!.. Він на дивній арфі
Грає і співає все співанки гарні
З Буковини ген...

Листям легіт має... Чи флюяра грає?
І у тому співі б'ється, не вгаває

Серце мовчазне!..

Видивами стеле шлях собі за обрій

Через гори й доли — в край хоробрий, добрий,

Що гука мене.

Голос мій таємний — все туди, до тебе...

А на віях сльози... чи проміння тепле?..

Ні, я не мовчу!

Завжди так, мій краю, як тебе згадаю, —

В серці сум і сонце... Марю і зітхаю,

Буковино, чуй!